

Lovforslag. Folkethinget stod ogsaa dengang omtrent paa samme Standpunkt som nu, idet det forlangte en Nedsættelse af ca. $3\frac{1}{3}$ Million Kroner, men til Erstatning var man villig til at bevilge et Beløb af 800,000 Kr. Det vil altsaa ses, at Folkethinget forlangte en Nedsættelse af lidt over 2 Millioner Kroner; men den Mod sætning, som saaledes var tilstede i 1871—72, formindskedes noget allerede Aaret efter, thi det maa ikke glemmes, at den da tiltraadte Finantsminister saae vor finantsielle Stilling med et noget lysere Blik end den afgaaede Finantsminister, idet han forelagde et Lovforslag om Told- og Skibsafgifterne gaende ud paa en Nedsættelse af henved 600,000 Kr. uden Erstatning. Aaret derefter gif vi lidt videre endnu, saa at Folkethinget og Regjeringen kom hinanden nærmere, idet den daværende Finantsminister i det andet Thing forelagde et Lovforslag, hvori han foreslog en Nedsættelse i Told- og Skibsafgifterne af omtrent $1\frac{1}{2}$ Million Kr. Landstingets Stilling dengang skal jeg ikke komme nærmere ind paa, thi selve Lovforslaget blev ikke endelig behandlet, men det fremgaar af Udvalgets Betænkning, at Landstinget ikke var tilbøjeligt til at gaa slet saa vidt med Hensyn til Nedsættelse af Indtægten. Efter den Tid har Regjeringen, som en æret foregaaende Taler meget rigtig bemærkede, ikke i dette Thing forelagt noget Forslag om en Omordning af Told- og Skibsafgifterne, men ved privat Initiativ er der blevet indbragt flere Lovforslag, og allerede Aaret derefter, nemlig i 1873—74, saae det næsten ud til, at den daværende Regjering og ialtsald det Udvalg, som behandlede det private Lovforslag, kunde komme til Enighed. Det er ikke rigtigt, som det er blevet sagt, at dette Udvalg foreslog en Nedsættelse af 3 Millioner Kr. uden Dækning. Nei, Udvalget mente ikke at kunne gaa videre end til en Nedsættelse af ca. 2 Millioner Kr. uden Dækning, og den daværende Finantsminister udtalte — hvilket fremgaar af Betænkningen — at ogsaa han kunde gaa med til en saadan Nedsættelse af vore Indtægter, det vil sige — for ikke at blive misforstaaet maa jeg udtrykkelig nævne dette — en Nedsættelse af Skiffsafgifsten deri medberegnet. Den Mod sætning, som dengang var tilstede mellem Folkethinget og Regjeringen saae altsaa ikke ud til at være meget stor. Jeg vil indrømme, at Udvalget maatte vanskeliggjorde Stillingen noget, idet et Flertal, eller ialtsald nogle Medlemmer af Udvalget, foreslog, at man skulde begrænse Indtægten af Told- og Skibsafgifterne, eller med andre Ord, at denne Indtægt ikke maatte overstige et vist

Beløb. Den maatte nemlig ikke overstige 22 Millioner Kr., og saasnart som den oversteg dette Beløb med 400,000 Kr., saa skulde der foregaa en Nedsættelse paa forskjellige Positioner. Jeg kan ikke negte, at dette var et Forslag, som ikke tiltalte mig, thi man maa ikke glemme, at det er berettiget at forlange, at Toldindtægterne stige i Forhold til Folke- mængden, ligesom Tilfældet er med de kommunale Skatter. Altsaa, jeg kunde ikke være med hertil, men dette var Folkethingets Udvalgs Standpunkt — saavidt jeg erindrer, var der et Flertal derfor — og man vil altsaa se, at vi dengang ikke stode saa langt fra hinanden. Derimod vil jeg indrømme, at det senere har set ud, som om Folkethinget var gaaet noget bort fra det Standpunkt, som Udvalget dengang indtog, idet det saakaldte „Venstres“ Bestyrelse — jeg tror det var i Samlingen 1875—76 — indbragte et Lovforslag, som blev vedtaget ved 2den og 3die Behandling, og som gif ud paa en Nedsættelse med $4\frac{3}{4}$ Mill. Kr. Det saae altsaa ud til, at man fjernede sig noget fra det, som Folkethingets Udvalgs Flertal tidligere havde foreslaet. Her kommer der imidlertid et Moment til, som maa tages i Betragtning, idet det nemlig ikke kan skjules, at vor finantsielle Stilling i disse Aar blev gunstigere og gunstigere, men som sagt, jeg tror nok, at Folkethinget var noget rundhaandet med at laa af paa disse Indtægter. Nu staa vi, som jeg allerede har udtalt, ligesom i 1871—72. Regjeringen forelægger os et Lovforslag om en Nedsættelse af Told- og Skibsafgifterne, men til Gjengjæld fordrer den Kompensation ved andre Love. Naar jeg nu skal udtale min Stilling med Hensyn til det Spørgsmaal: hvor langt bør vi gaa med Hensyn til Nedsættelsen af vore nuværende Indtægter af Told- og Skibsafgifterne samt af Brændevinsafgiften, saa vil jeg sige, at jeg tror ikke, at der er nogen Fare ved at gaa til en Nedsættelse med det Beløb, som Krigsskatten indbringer, nemlig $3\frac{1}{5}$ Mill. Kr., men dersom jeg overhovedet kunde saae Toldloven reformeret paa den Maade, som jeg anser for rigtig, saa vilde jeg ikke være uvillig til at gaa med til Gjennemførelsen af et saadant Forslag, selv om jeg ikke naaede op til det fulde Beløb af Krigsskatten, thi hvis jeg vilde stille mig ubetinget paa et saadant bestemt Beløb, saa vilde jeg jo blive ligesaa doctrinær, som den høitærede Finantsminister er, og det er jeg ikke. Men hertil kommer for mit personlige Vedkommende, at uagtet jeg erkjender, at vi have en glimrende finantsiel Stilling, kan jeg dog ikke skjule for mig selv, at der ogsaa er andre Skatter, som hvile meget ulige og uretfærdig paa Besøft-